

slaget mangler Bestemmelser i Dødstilsælde, men som sagt, jeg har iøvrigt ikke nogen væsentlige Betænkeligheder ved at det vedtages i den Skikkelse, hvori det foreligger, det vil ikke i nogen Henseende forandre Lovens væsentlige Character, enten man vedtager det ene eller det andet; og jeg for min Deel skulde foretrække det, som man kan være sikker paa meest vil tiltale og slaae Rod.

Spandet: Jeg vil tillade mig at anbefale det Forslag, som jeg tilligemed flere ærede Rigsdagsmænd har stillet til § 9 under Nr. 2. Det udtrykker ikke alt, hvad jeg mener om den Sag, som det omhandler, men jeg antager, at det dog vil være tilstrækkeligt til at afhjælpe de Forlegenheder, som nu finde Sted, og jeg har med Glid indrettet det saaledes, at jeg kunde haabe, at det ogsaa vil blive antaget af billige Modstandere. Jeg haaber ogsaa, at adskillige af dem, som har undertegnet Forslaget under Nr. 1, vilde have underskrevet mit, hvis det var kommet først frem. Ved Forslaget afhjælpes for det Første den Uleilighed ved Paragraphen, at de Folk, som ville indgaae Egteffab, forud skulle træffe Aftale om den Religion, hvori deres Børn skal opdrages, og dernæst indeholder Forslaget aldeles ikke noget Tvingende, det siger alene, at Afgjørelsen er fra Statens Side overladt til Forældrene; det omtaler ikke Kirken. Hvis altsaa Folketirken faaer en saadan Forsatning, at den kan udelukke hvem den vil, saa kan den ogsaa efter Forslaget udelukke dem, som indgaae blandede Egteffaber og opdrage deres Børn i en anden Tro end Folketirkens. Endelig siger Forslaget udtrykkelig, at den Ret for Forældrene til selv at bestemme, i hvilken Tro Børnene skulle opdrages, kun gjælder forsaavidt Børnene opdrages af Forældrene selv eller ved disses Foranstaltning, og omtaler saaledes ikke de Tilfælde, naar Forældrene dør eller paa anden Maade komme ud af Stand til selv at besørge deres Børns Opdragelse.

Minister Clausen: Om § 9 i Udkastet, hvortil de to stillede Ændringsforslag henhøre, har jeg allerede under den tidligere Behandling udtalt mig, og kan dertil henholde mig. Hvad Ændringsforslagene selv angaaer, da gaae de forsaavidt i samme Retning, som de

begge gaae ud paa en Tilnærmelse til det Lovforslag, der tidligere har været forelagt fra Regjeringens Side om den religiøse Opdragelse af Børn, der fødes i blandede Egteffaber, idet de indskrænke den Forældrene tilkomende Myndighed til at foretrække enten Faderens eller Moderens Tro. Der findes saaledes en Overensstemmelse Sted mellem begge Forslag, og det maa antages, at der ligger den samme Erkjendelse til Grund for begge: at der stæer baade Grundlovens Bestemmelse om Borgernes religiøse Frihed og Forældrenes naturlige Myndighed med Hensyn til Børnenes Opdragelse Tydest, naar enhver Tvang falder bort, der binder Børnene enten til Folkeets Religion eller eenstidig til Faderens Bekjendelse, eller ogsaa vil have Sønnenne henviist til Faderens og Døttrene til Moderens Bekjendelse, og dermed overlader det til Forældrene selv at ordne Børnenes religiøse Opdragelse, alene med den Begrænsning, som er grundet i Familielivets og den religiøse Opdragelses Væsen, at Børnene ogsaa her maa følge den ene af Forældrene, at den religiøse Opdragelse maa slutte sig til, have sin Støtte enten i Faderens eller i Moderens Tro.

Men der er et dobbelt Punkt, hvori de tvende Forslag afvige fra hinanden. For det Første slutter Forslaget Nr. 1 sig til Udkastet, og optager saaledes de i Paragraphen indeholdte Bestemmelser angaaende Form og Maade, paa hvilken Forældrenes Afgjørelse om Børnenes religiøse Opdragelse skal træffes, hvorimod dette lades aldeles ubestemt ved Forslaget Nr. 2. Men, da Taler her ikke er om en ubetinget Frihed, men om en begrænset Ret, der fra Statens Side overlades til Forældrene, saa kan Staten heller ikke opgive et Tilsyn med, at og hvorledes denne Ret bliver anvendt; Regler kunne altsaa i saa Henseende ikke undværes, og navnlig forekommer det mig, at en Regel er aldeles uundværlig i det Tilfælde, at en tidligere truffen Bestemmelse ønskes forandret, men at den Overenskomst mellem Mand og Hustru, hvorpaa hele Lovforslaget hviler, er bleven umulig enten paa Grund af Dødsfald eller af Egteffabs Skilsmisse, saa at den begge Parter tilkomende Ret er gaaet over paa den ene Part.